

1

DE GURE WIND JOEG DE HERFSTBLADEREN IN EEN GRILLIGE WERVELING OVER DE BINNENPLAATS. Elias huiverde en trok zijn hoofd wat verder tussen zijn schouders om zich te beschermen tegen de kou. Hij keek verlangend naar de Poort. Verderop zag hij het pad waarlangs hij met Nina tot hier was gekomen. Dat leek een eeuwigheid geleden, hoewel er nauwelijks enkele weken waren verstreken sinds ze hier waren aanbeland. Maar in die tijd was er veel gebeurd. Ze waren in het Land voorbij de Poort terechtgekomen en daar had hij Nina moeten achterlaten. De wond aan zijn hoofd was zo goed als genezen, maar de pijn om het verlies van zijn kleine zus werd elke dag erger, net als het schuldgevoel omdat hij haar niet had kunnen redden. Hij keek over zijn schouder naar het landhuis; dat lag er stil en ogenschijnlijk verlaten uit, net als op de dag dat hij en Nina hier aankwamen. Waren ze maar verder gelopen. Waren ze maar nooit door die Poort dat binnenplein opgegaan.

Elias haalde diep adem en verzamelde al zijn moed. Zaneta beweerde dat het geen zin had om onder de Poort door te lopen, dat het niets zou uithalen. Maar dat wilde hij met zijn eigen ogen zien. Zijn zusje was daarginds en hij wilde hier niet werkloos blijven toekijken. Hij spande zijn spieren en sprintte toen zo snel hij kon. Zijn hart sloeg een tel over toen hij de Poort naderde en hij kneep zijn ogen dicht toen hij eronderdoor rende, maar er gebeurde niets. Het misselijke gevoel bleef uit. Aan de andere kant van de Poort bleef hij hijgend staan. Alles zag er gewoon uit. Het bos: gewoon. De weg waarover hij en Nina een tijdje geleden tot hier gelopen

waren: gewoon. De Poort: een gewone poort met daarachter een binnenplaats ... met gewone kasseien. Zaneta had gelijk, helaas. Zuchtend keek Elias naar de lucht en vroeg zich af hoelang hij nog zou moeten wachten. Volgens Zaneta konden ze pas op zoek naar Nina na een nieuw onweer. De stormen hier hadden iets speciaals. Hoe het precies werkte, kon Zaneta ook niet uitleggen, maar na elke storm ging de Poort naar het Land open. Alleen dan was de Poortwereld bereikbaar. Als ze de paarse steen om haar hals droeg, had ze nog twee dagen na de storm om terug te komen. Langer wegblijven zou betekenen dat ze het landhuis nooit meer zou kunnen bereiken. Daarom was ze nooit heel ver in de Poortwereld kunnen doordringen. Ze moest er immers voor zorgen op tijd terug te zijn.

Het wachten duurde eeuwen voor Elias. Zodra het onweerde, zou hij niet aarzelen: dan zou hij meteen vertrekken om Nina te zoeken. En als de zoektocht langer dan twee dagen zou duren, dan was dat maar zo. Liever voor de rest van zijn leven ronddolen in die vreemde Poortwereld dan hier te moeten leven in het besef dat hij zijn zusje in de steek had gelaten.

‘Ik kom je halen, Nina, hoor je me?’ prevelde hij voor zich uit. ‘Ik heb mams beloofd dat ik voor je zou zorgen en dat zal ik doen ook. Hou vol.’

Boos veegde Elias een traan uit zijn ooghoek en liep opnieuw onder de Poort door. Hij voelde zich machteloos, maar daar wilde hij niet aan toegeven. Hij wilde sterk zijn. Als het onweer kwam, zou hij al zijn kracht nodig hebben. Tranen waren nutteloos; die brachten hem geen stap verder.

‘Elias!’

Zaneta stond boven aan de trap bij de deur en wenkte hem. Nieuwsgierig liep hij naar haar toe.

‘Ik wil je iets laten zien. Volg me.’

Elias volgde de jonge vrouw het landhuis in en de trap op naar de zolder. Op de tweede verdieping ging Zaneta een kleine kamer binnen. Tegen de muur stond een dichtgeklapte trapladder. Zaneta wees naar het kleine vierkante luik in het plafond.

‘Daar moeten we zijn,’ zei ze.

Ze vouwde de ladder onder het luik open en klopte met haar vlakke hand op een van de treden om te controleren of de ladder stabiel was. Ze ging vier treden omhoog en duwde het luik open. Zaneta klom tot de bovenste sport, zette haar ellebogen aan weerskanten over de opening en hees zich toen omhoog. De opening was net breed genoeg om haar door te laten. Ze kroop de zolder op en wenkte Elias.

‘Jouw beurt,’ zei ze.

Elias was minder groot en moest al zijn kracht gebruiken om zich op te hijsen. Doordat hij zich afzette op de ladder, begon die vervaarlijk te wiebelen en even was hij bang dat het ding zou vallen. Hij zag al voor zich dat hij naar beneden zou moeten springen, maar tot zijn opluchting was de ladder maar een paar centimeter verschoven en stond hij nog altijd binnen bereik. Elias kwam overeind en klopte het stof van zijn knieën. Een viertal dakvensters aan weerskanten van het zolderdak lieten het daglicht overvloedig binnen. Dit was geen enge, donkere zolder zoals die meestal beschreven werd in de verhalen die Nina graag las. Vragend keek hij Zaneta aan.

‘Wat doen we hier?’

‘Kom,’ luidde haar enige antwoord.

Ze ging Elias voor door de grote, stoffige ruimte, haalde een sleutel uit haar broekzak en opende een massief houten deur. De deur was verbazend zwaar om twee compartimenten van een zolder van elkaar te scheiden.

‘Moeder wil hier niet komen,’ zei Zaneta.

Elias vroeg zich af of haar moeder hier wel kon komen. De klauterpartij naar deze zolder leek hem niets voor een oudere vrouw. Wat Elias ook verbaasde, was dat Zaneta de deur achter hem sloot, mét de sleutel. Hij kreeg een onbestemd gevoel in zijn maag en voelde zich lichtjes ongerust worden. Stofdeeltjes dansten op en neer in een zonnestraal die door het dakvenster naar binnen kwam.

‘Ze wil niets meer te maken hebben met wat zich hierin bevindt ... Het is te gevaarlijk.’

Zaneta wees naar een koffer van zwaar, donker hout, met zwartgeschilderd, ijzeren beslag. Hij zag er heel oud uit, maar in tegenstelling tot de rest van de zolder lag er geen stof op. Onwillekeurig vroeg Elias zich af hoe die koffer ooit hierboven was geraakt. Volgens hem kon die met moeite door dat luik. Zaneta haalde een tweede sleutel uit haar zak en wilde het zware hangslot openen dat de kist afsloot, toen ze midden in haar beweging stopte en Elias aankeek.

‘Ben je bang?’

Elias slikte en schudde zijn hoofd. Hij voelde er zich allesbehalve gerust op, maar was vastbesloten daar niets van te laten merken. Zaneta stak de sleutel in het slot en opende het met een droge klik. Elias hield zijn adem in toen ze het deksel optilde.